

□□□□□

23 februari 2011

Remco: wat iedereen een vreselijke stad vindt is Lima, behalve wij, wij hebben er een lekkere tijd gehad en er is genoeg te doen. Wel moeten we onze dvd speler achterlaten met de 1000 dvd's, we krijgen er wel weer een andere stad voor terug, Guayaquil. Die namen daar wordt ik wel een beetje gek van, je moet het maar onthouden. Tot nu toe gaat het wel, maar als alle steden heten zoals deze, wordt het lastig en heb ik er nog een leer opdracht bij. Zo vertrekken we en laten dus de dvd's en die bolle achter. We vliegen weer met Lan, bij de naam gaan de haren al rechtover eind staan. Alles loopt volgens plan, de bagage is aangekomen en de vlucht heeft maar een half uur vertraging. Wij duiken in de taxi en moeten een kwartiertje rijden naar ons hotel. Wij hebben niets gereserveerd, dus op hoop van zegen. We mogen altijd eerst even de kamer zien voordat we beslissen, dit is een vrouwen taak. Als ik dit doe, is de badkamer vies of het bed is niet opgemaakt noem maar op, dus de taak voor Ilja..hihi. Sta ik te wachten inde lobby, komt er een stel die vlug iets zegt tegen de balie medewerker, durft mij niet aan te kijken en zijn meissie ook niet. Het eerste wat ik denk is, die gaan even snel een wippie maken, raar dat ik daar nou aan denk? Ilja komt terug en ik sta daar met een grijns van oor tot oor. De kamer is goed gekeurd en maar hopen dat onze porno sterren niet naast ons slapen (tenminste slapen). Dat was dus niet het geval! Het is vroeg in de middag en wij hebben gepland om direct alles te regelen voor de Galapagos eilanden. Wij zoeken een paar reis buro's op die alles weten over de Galapagos eilanden. Ze weten alles van de eilanden, want het staat hier op papier, alles wat ze konden vertellen moest worden voorgelezen. Dat kunnen we zelf ook wel, hier met dat papier we bellen zelf wel. Totdat we een reisburo tegen kwamen, waar de man Engels spreekt. Zitten er 4 dames achter de balie, wij komen binnen en vragen of ze Engels spreken. Komt er een man rennend uit kantoor, ik spreek Engels, dat is mooi, u moeten wij spreken. De man begint zijn verhaal en het is duidelijk, alleen was alles in het Spaans, dus krijgt hij de opmerking van mij (in het Spaans) u spreekt wel erg goed Engels, je had de rest van het kantoor moeten zien!

Hij heeft een perfect programma voor ons, eiland hoppen en duiken, precies in de 10 dagen dat wij er zijn. Wij hadden 1 vraag, betreft de planning, daar moest hij over terug mailen (heeft hij nooit gedaan). Op dat moment hadden wij zoiets van als hij dit kan regelen zijn wij happy! Happy als we zijn, krijgen we trek in iets lekkers.... een ijsje bij de Mac Donalds is altijd wel lekker, doe er maar een paar kip nuggets bij dan is het compleet. Langs deze stad loopt een rivier, die heel breed is en heel vies (bruin). Langs de rivier staan wel hele mooie gebouwen, een hele mooie en brede stoep, hier is het wel schoon en netjes. De mensen over het algemeen zien er verzorgd uit, wel meer zwervers dan wat we tot nu toe hebben gezien, wat niet zo raar is voor een stad met 3,3 miljoen inwoners. Het staat er om bekend dat Guayaquil een gevaarlijke stad is, taxi chauffeurs die je ergens mee naartoe meenemen en beroven. Juist als er vanuit je hotel gebeld wordt of zomaar, dus op je hoede zijn en s' avonds niet te laat over straat. Zo lopen wij dus om 24.00uur over straat, je raadt het al, het is niet zo, ik lul weer uit mijn nek. Zo lopen wij om 19.00uur over straat en voelen ons nu al niet veilig, om de hoek zit een restaurant, waar we snel wat hebben gegeten. Lopen we terug, glad op straat, mensen die naar je zitten te loeren, wat denk je? Komen we veilig aan in het hotel.

24 februari:ilja:vanacht niet lekker geslapen, ons hostel lag aan een drukke weg en zelfs de oordoppen hielden deze keer geen stand. Elk half uur gaat er wel een alarm af en ook de airco staat voluit de loeien. Omdat we guayaquil geen mooie stad en zelfs een onveilige stad vinden hebben we gisteren besloten om vandaag maar te vertrekken naar Cuenca. Ons hotel had geen ontbijtfaciliteiten dus maar even in de buurt shoppen. Remco's maagje moet toch gevuld worden. De lucht van vers brood weet ons al snel te vinden en al snuivend vinden we onze weg naar een wat shebby uitzierend broodwinkeltje. De trek wint het van de ogen en we bestellen verse broodjes met koffie. We gaan aan een plakkerig tafeltje zitten en kijken wat om ons heen. We zien nog net niet de muizen wegduiken maar daarmee is alles ook gezegd. Rob van de smaakpolitie zou heel wat op-, en aanmerkingen hebben op deze tent. Toch blijkt het goed te lopen want het is een komen en gaan van mensen. En..... eerlijk is eerlijk de broodjes zijn heerlijk, de koffie wat minder maar ja wat wil je. We lopen op ons gemakje terug naar het hotel en pakken onze spullen. Gisteren hebben we geleerd dat je in principe elke gele taxi met nummer en antenne veilig kunt nemen omdat het staatstaxi's zijn dus laten we deze keer het hotel niet bellen voor een taxi, maar houden we er zelf 1 aan.Blijkt achteraf ook nog beter te zijn want onze taxichauffeur wist ons te melden dat hotels vaak samenwerken met criminelen en net doen alsof ze een gerenommeerde maatschappij bellen. Je wordt dan naar een achterafbuurtje gebracht en kan je spullen inleveren. Pffffff gelukkig gewoon zelf geregeld. We komen aan op het grootste busstation dat we ooit hebben gezien. In onze ogen wel honderden winkelstjes waar je tickets kunt kopen. Mamamia waar moeten we heen. We lopen een beetje verloren rond met onze bagage te sjouwen totdat in ineens een soort bord zie met allemaal kleurtjes. De kleuren blijken overeen te komen met gebieden in Ecuador. We kijken naar de kleur die we moeten hebben en het is geel. Laat nou net de gele kantoortjes helemaal achterin zich bevinden..... We sjokken naar de achterzijde en worden daar vanuit diverse hoeken bestookt met verkopers die ons wel naar cuenca willen brengen. Het is inmiddels 11.45 uur en wat blijkt..... er gaat een bus om 11.45 uur. Dus haasten ineens..... tickets kopen, nog even snel een flesje water voor onderweg en weer helemaal naar de voorkant van het station rennen en 2 verdiepingen omhoog. Daar nog 2 keer vragen waar we heen moeten en in alle haast vergeten met welke maatschappij we bussen..... Gelukkig worden we opgewacht door de buschauffeur en binnen 5 minuten na aankoop van de tickets zitten we in de bus en rijden we. PFFFFFFFFFFFF ff bijkomen hoor!!!! Het landschap dat aan ons voorbijtrekt is stukken mooier dan in Peru. De huizen zijn af en de landschappen in vele kleuren groen. Er zitten zelfs stukken bij die ons aan Azie doen denken met palmbomen en gebouwtjes langs de weg. Onderweg hebben we ook even de reisboeken erop na geslagen om te kijken waar we gaan slapen. Dit bleek bij aankomst in het geheel geen slechte keuze te zijn. We kregen een slaapkamer met 6 bedden (2 x 2persoons en 4 1-persoons) helemaal voor onszelf. Een mooi ingerichte kamer met hoge plafonds en koloniale meubelen. WOW!!!! We mochten voor dezelfde prijs ook een kleine kamer met 2-persoonsbed kiezen.Nou Remco was in gedachten al die 6 bedden aan het uitproberen dus de keuze was niet zo moeilijk. Spullen opgeruimd en gelijk even de stad in. Deze stad is vele malen mooier dan Guayaquil en het centrale plein is werkelijk prachtig. We kijken onze ogen uit naar de mooie architectuur. We kruipen in een goed uitzierende tent op de plaza en dat bleek een schot in de roos te zijn. Het was nog wat vroeg voor avondeten maar het zat al aardig vol en we hebben hier heerlijk zitten eten voor nog geen \$ 12,- . Bijtjds vetrekken we weer naar het hotel om vervolgens vroeg onder de wol te kruipen.

25 februari 2011 Remco:Lachend worden we wakker, ja we zijn nog steeds met vakantie, gelukkig maar. Soms droom je dat je thuis bent, dan moeten we weer, het voordeel wel is dat we iedereen weer zien.

Voorlopig even niet, dus genieten we samen van een ontbijtje, we zijn niet alleen, er zijn een aantal toeristen, waaronder een stel Zwitsers. Deze mensen zijn al op leeftijd en vroegen ons het hemd van het lijf. Wij beantwoorden hun vragen en zo hebben wij een gezellige ochtend, oké wij hebben ook wel wat gevraagd. Deze mensen waren al op de Galapagos eilanden geweest, dus vroegen wij hen het hemd van het lijf. Na dit intrigeerde gesprek moest ik weer aan de bak, Spaans. Ik heb mezelf een examen beloofd en wel op zaterdag, dus nog 2 dagen te gaan, 2 lessen en alles nog doornemen.

Ilja is druk met de planning bezig, we weten dat we 15 maart op de Galapagos eilanden zijn, alles wat er tussen nu en de 15e valt moet dus gepland worden. Nu weten we inmiddels dat alles in grove lijnen gaat, maar als je niets hebt is het iedere dag zo gissen. Na het leren staat een wandeling door de stad op de planning, voor ons is dit weer eens een hele mooie stad. Geen modderige wegen, geen auto's die als gekken rondrijden, geen overvolle voetgangers paden, huizen die niet af zijn. Nee Quenca is een hele mooie stad met mooie architectuur. De gevels zijn ouderwets mooi, met mooie ornamenten, goed geschilderde geveltjes en prachtige kerken bekleed met marmer in vele warme tinten. De mensen zijn vriendelijk, we voelen ons hier veilig en worden niet bekeken als toeristen. Behalve als je op de markt loopt, dan zien ze dollar tekens, zeker als je Ilja ziet lopen die alles wil kopen (dus niet). We nemen ook nog even de bus naar het busstation, we willen morgen weer door gaan naar de volgende stad, Canar. We kunnen natuurlijk ook een taxi nemen, maar zo gierig als we zijn nemen we de bus, de taxi kost 4 dollar en de bus 25 dollarcent. Plus dat de bus altijd een leuk avontuur is, wat moet je betalen, waar moet je het geld ingooien, waar moet je uitstappen, rijden we wel de goede richting op. We stappen in en vragen de buschauffeur of hij naar de busstation rijdt, hij knikt van ja. Wij zien het vliegveld voorbij gaan en weten dat de busstation daar vlakbij moet zijn. Geduldig wachten we af, waarop? Dat de buschauffeur tegen ons zegt hier moet u uit, dus niet, de buschauffeur zegt niets en rijdt zijn route zoals hij deze al 10 jaar rijdt. Ik moest van Ilja aan de buschauffeur vragen of we goed zitten, goed onderdeel van mijn examen. Ik vraag de buschauffeur of we goed zitten, in het Spaans! Nu heb ik wel geleerd om te vragen maar nog niet geleerd om te luisteren (klinkt bekend voor veel vrouwen). En? Vraagt Ilja :zitten we goed? weet ik veel, volgens mij moeten we terug. Ilja: maar wat zei die dan? Ik: weet ik veel, moest ik luisteren dan, jij hebt alleen maar gevraagd of ik wilde vragen of we goed zaten, niet dat ik moest luisteren wat hij zei. Waar het op neer komt is dat ik geen woord van de man begreep! Uiteindelijk moesten we dus terug, wij terug en binnen 10 minuten staan we op de het busstation en zijn weer 25 dollarcent armer. We lopen over het station en er wordt gevraagd waarnaartoe? Canar zeggen wij, de man loopt weg en zegt niets meer, verbaasd kijken wij elkaar aan. Zeker niet zijn richting op! Een andere man vraagt ons hetzelfde en loopt ook weg. De derde man komt naar ons toe en vraagt ook het zelfde, ik pakte mijn boekje met de (eerder) opgeschreven worden en zocht een mooi klinkend Spaans woord uit, met andere woorden: krijg de hik (op zijn netjes Nederlands) je loopt toch weg en nu lopen wij weg. Met een goed gevoel lopen wij weg en vinden natuurlijk het loket waar we moeten zijn. De kaartjes konden we gewoon morgen kopen er is altijd plek, maar wij willen nu kaartjes kopen, is niet nodig morgen om 08.00uur bent u de eerste. We besloten om terug te lopen en nog meer van de stad te genieten. We wandelen langs markten, winkels en een bakker, de trek had ingeslagen en we zien croissantjes liggen. Zelfs kaascroissantjes, waarvan de kaas ver te zoeken was, verder

waren ze best te nassen. We wandelen verder, het dorp is echt heel mooi, de winkeltjes zijn ook erg leuk en knus. Dit is ook een mooie dag om te wandelen, de zon schijnt en wij lopen heerlijk met onze T-shirts en zonnebril op, wat een ellende. Langzaam lopen we terug naar ons hotel en genieten nog even na (aan de binnenkant van onze ogen) van dit avontuur. Wij besluiten toch nog maar even naar een andere markt te gaan, deze staat bekend om zijn lokale dingen. Nu was het weer omgeslagen, het begon te regenen en wij wandelen over deze markt. Wat is het toch anders he als het regent, ineens wil je weg en heb je geen zin meer om lekker te snuffelen. Het is pas 17.00uur en om nu al te gaan eten is een beetje vroeg. We lopen verder en zien hier en daar hele kleine steegjes, met daarin kleine winkeltjes, daar lopen we droog dus waarom niet. In een van die steegjes is een hoeden museum, er worden hoeden gemaakt in alle soorten en maten. Geïnteresseerd lopen wij er rond, ik kijk naar het schilderwerk en Ilja ziet potentie om dit pand wel te verkopen, maar we lopen droog. Nu weten we weer even wat werken is en daar krijg je honger van, we besluiten om toch maar weer te gaan eten in het zelfde restaurant als gister. Het eten is goed en zeker niet duur, na het eten lopen we terug naar ons hotel, ik ga leren en Ilja doet haar planning.

26 februari: Ilja: Eergisteren tijdens het avondeten kwamen we een Oostenrijker tegen die ons het advies gaf om naar Incapirca te gaan, 1 van de oudste incaruines van Ecuador. Nu hadden we nog geen vast plan gemaakt dus besluiten we vandaag naar Incapirca te gaan. We nemen alle bagage mee en overnachten wel ergens in de buurt. De reisgidsen geven weinig info dus het zal wel wat avontuurlijk worden. Gisteren waren we al even op het busstation geweest dus we wisten waar we ongeveer moesten zijn. We kopen onze kaartjes en zitten 10 minuten later in de bus. Althans ik..... Remco heb ik op wacht gezet om onze bagage te bewaken. Gelukkig kan hij na een half uur ook instappen. Het is een heel gebeuren trouwens zo'n lokale bus. Je kunt zitplaatsen reserveren zoals wij hebben gedaan, maar je kunt ook gewoon instappen. Nu zat de bus 20 minuten voor vertrek al vol maar gedurende de laatste 20 minuten komen en gaan er zo'n 50 mensen de bus in en uit. Een heerlijk schouwspel..... voor mij dan want Remco staat op wacht. Gedurende 2 uur kunnen we weer van een prachtig landschap genieten, dan komen we aan in Canar, we zouden eigenlijk in deze stad uitstappen maar we zien vrijwel nergens een hostel. Dus besluiten we maar door te rijden. We komen aan in El tambo en remco ziet ineens een hostel, we schieten de busbediende aan en haasten ons naar buiten. Ja je kunt vrijwel overal gewoon uitstappen hier. We lopen naar het hostel en tot mijn grote schrik kom ik erachter dat ik mijn jas heb vergeten. SHT!!!! Het hostel lijkt zo op het eerste oog best heel aardig en we vragen aan de receptie of ze misschien het nummer van de busmaatschappij hebben. Nee helaas niet. Nu kunnen we natuurlijk met een taxi naar Incapirca gaan in de hoop dat we daar de bus nog treffen zeg ik. Zo gezegd zo gedaan en 5 minuten later zitten we in een taxi. De taxichauffeur vindt het geloof ik wel heel gezellig zo die 2 Nederlanders en doet alles op z'n gemakje. Ineens zie ik de bus staan en vraag of de chauffeur wil stoppen. Ik ren naar de bus en..... daar is mijn jas. Pffffffffffff..... wat een geluk!!!! Ik ren weer terug naar de taxi met een smile van hier tot tokyo en we rijden door tot de entree van Ingapirca. Remco had alweer honger dus kochten we wat broodjes, yoghurt en een banaan. Remco had wel een mooi picknickplekje gezien zei ie. We lopen er heen en remco stalt al z'n waren uit en net voor ie begint met eten zeg ik..... kijk eens onder je. Wat blijkt2

meter lager lagen de ingewanden van een koe o.i.d. ons vrolijk aan te kijken. (Voor degenen met een

minder sterke maag raad ik aan om die foto maar over te slaan.). We vinden uiteindelijk ergens anders een plekje en worden al begroet door muziek vanuit de verte. na het eten lopen we ernaartoe en zien dat het hele dorp zich bij de ruines bevindt. Nou dat is nog eens een welkom zou ik zo zeggen..... dat hadden jullie echt niet hoeven doen zegt Remco. Helaas voor ons was dit niet ons welkom maar een feest ter ere van carnaval. We kijken onze ogen uit naar alle kleurrijke mensen en kinderen . Er wordt gedanst, gefeest en naar elkaar gegooid met water en schuim. DIT hadden we niet verwacht maar was wel erg leuk om naar te kijken. Ik gooi Remco naar het midden en verlegen als ie is gaat ie meteen in het midden staan en geeft een showtje weg. Onder het schuim en drijfnat komt ie terug. Als beloning heb ik maar een bakje patat voor hem gekocht. Daarna gaan we door naar de ruines. Na machupichu raak je niet zo snel meer onder de indruk maar toch blijft het mooi. Onderweg komen we de plaatselijke Dries Roelvink tegen die zowat tegen elke steen een foto aan het nemen was (voor z'n nieuwe album waarschijnlijk). Hij had een elvisponcho aan zei ie en leek er ook op vond ie zelf. Wij moesten 7 brillen opzetten om de gelijkenis te zien en later zagen we dat z'n poncho te koop was in de plaatselijke artesania. Fijn dat elk land zo'n figuur wel heeft hahaha.

Na de ruines lopen we terug naar het stadje Incapirca waar we halverwege worden opgepikt door een 90-jarige chauffeur in een truck. Hij kan ons terug brengen naar El tambo zei ie. Deze keer zien we geen gevaar om te liften (we hadden ook gelezen dat dit zelfs gebruikelijk was) en nemen z'n aanbod aan. Z'n truck was ongeveer even oud en hij reed midden op de weg 20 km per uur omdat hij toch wel heeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeel erg voorzichtig was. Kortom we deden er 3 keer zo lang over als op de heenweg maar hebben wel weer een leuk verhaal!!! Opa, deze 90-jarige was niet zo jeugdig als jij!!! teruggekomen in El Tambo..... ja ja we zijn er uiteindelijk wel gekomen, kwamen we langs een klein treinstationnetje. Met deze trein kun je naar het middelpunt van de aarde rijden om daar nog wat Incaruines te bekijken, Coyoctor genoemd. Ach we hebben tijd en vakantie, laten we maar eens gaan kijken. Op het stationnetje wordt alles heel professioneel aangepakt en met duur uitziende (maar goedkoop zijnde) tickets stappen we in de trein. In werkelijkheid was het een bus op treinwielen. We zitten met een leuk gezelschap in de trein en de 20 minuten durende rit vliegt voorbij terwijl we gezellig kletsen met een stel Ecuadorianen die in canada wonen. We stappen uit de trein en vervolgens komt er een auto aanrijden die de trein met een touw op een draaibaar spoor omtrekt. Dat heb ik nog nooit gezien!!!! Het was bijna lachwekkend. We krijgen vervolgens een uitgebreide rondleiding bij de ruines maar wat nog leuker was, was dat 1 van de mede-reizigers, een 80-jarige dame, vroeger had gewerkt in 1 van de huizen en ons wist te vertellen dat er onder de huizen een tunnel liep totaan Peru. Al met al was het een gezellig uurtje voordat we weer terugkeerden met het treintje in El tambo. We liepen terug naar het hotel om wat te rusten. Maar na een uurtje gingen de magen wel knorren dus moesten we op zoek naar een restaurant. Nou moet je je voorstellen, el Tambo is niet veel meer dan 5 straten en we moesten echt zoeken naar een restaurant dat open was. Eindelijk vonden we er 1, er zaten wat lokale mensen en we probeerden wat van de kaart te bestellen. Er was maar 1 gerecht te bestellen dat iedereen kreeg en dat was pollo secco. Nou die kip was droog!!!!!! en oud!!!!!! en had veel kilometers gemaakt want er zat geen stukje vlees bijna aan. Remco z'n favoriete rijst zat er bij en een klein beetje saus. Een typisch gevalletje van niet te vreten dus. Gelukkig kostte het dan ook bijna niets. Na het eten maar even een plaatselijke mercado ingedoken om wat chips en snoep te halen voor de broodnodige calorietjes. Onder het genot van een zak chips House gekeken op TV en daarna moe en

voldaan in slaap gevallen.

27 februari 2011

Remco: Zondag, alles is vast dicht en de bussen rijden niet en wij zitten vast in een dorp waar niemand ooit van gehoord heeft, El Tambo! Dus niet, de kerk is open en waar we willen ontbijten is open, zelfs de bussen rijden volop. We bestellen ons ontbijt bij een oude dame, we krijgen een ontbijt waarvan we alleen de eieren van herkennen, de rest is raden tot op heden. De koffie, was geen koffie maar een soort melk met brokken, de vruchtensap was paars en het brood was in een rare vorm gesmeerd met kaas en jam (denken we). we hebben ons bordje leeggegeten (even de ouders geruststellen) en gaan naar ons hotel. We pakken de laatste dingen in en vertrekken naar de bus stop. Er loopt een lange weg door het dorp en daar stopt de bus ergens op, wij staan op een plek waar ze ons gister dropten en maar afwachten. Er komt een bus, ik loop naar de bus en vraag Riobamba, de man draait zich om en geeft mij geen aandacht meer. En? Vraagt Ilja, nee deze is het niet. Zo houden we een aantal bussen aan en uiteindelijk na een uur hebben we de juiste bus. Hier in zuid-Amerika is het zo, je houdt gewoon een bus aan, waar je ook bent en vraagt de richting, gaat hij jouw richting op, stap je in. Wil je eruit loop je naar voren en stap je gewoon uit. Zo stappen wij in en gelukkig is er nog plek, zoniet moet je staan tot aan Riobamba toe (4 uur) of je hebt geluk dat er iemand uitstapt waar jij kan gaan zitten. We hebben deze rit mensen zien staan, nu is er gelukkig wel de gewoonte om voor oudere mensen te gaan staan. Behalve voor ons natuurlijk, iedere keer als er een oude dame kwam, keken wij naar buiten en waren druk aan het praten over de landschappen hihi. Over de landschappen gesproken, wat is het mooi hier, de bergen zijn lager dan in Peru en ronder, ook is alles groen, de huizen zijn mooier en netter afgewerkt. Je ziet hier ook niet van die modder huizen, nee, deze zijn gestuukt en er zit een goed dak op. Dit land heeft een betere welvaart dat kan je aan alles zien. Als je het naar je zin hebt vliegt de tijd, zo zijn deze 4 uur voorbij gevlogen. We worden ergens in Riobamba gedropt, snellen ons naar een taxi en voor 2,5dollar zijn we op plaats van bestemming. We vertrokken om 10.00uur en om 14.15uur zitten we in ons hotel. Nu mag ik het hotel regelen, onderdeel van de examen. Op mijn beste Spaans vraag ik of er een kamer vrij is, natuurlijk antwoordt de man in het Engels. De kamers zien er netjes uit en nemen deze voor minimaal 2 nachten. Na 4 uren zitten wordt het tijd om de benen te strekken, zo strekken wij de benen 2 keer en gaan lekker een siësta houden! O nee, we hebben nog niets gegeten en het is al half drie. Nu hebben we allebei een probleem, als we weinig hebben gegeten of behoorlijk trek hebben. Nou zeg dan maar niet teveel, dan wordt het knauwen voor het kauwen, (denk daar maar over na). Er zijn wat restaurantjes open en wij gaan bij de 1e de beste zitten. Het ziet er weer erg lokaal uit, we bestellen wat bekende gerechten, soep met brood en wat krijgen we? Soep met brood! en het was nog best te nassen. We gaan een beetje de stad verkennen en komen bij een soort winkelcentrumpje, dit is een vreetcentrum, je kan er eten en eten en drinken en drinken. Er is ook een soort Jamin binnen en gulzig vult Ilja haar zak snoep, ik daartegen hou het maar op 1,5kilo. Wij leggen de zakken snoep op de weegschaal, de zakken snoep puilen over de weegschaal heen, ze noemde het bedrag en al snel waren we de bakken met snoep weer een voor een aan het vullen en de zakken aan het legen.

Daar lopen we dan allebei met een zak snoep over straat, als 2 kleine blijde kinderen huppelen

we verder. We komen op een groot veld (soort Malieveld) met allemaal kraampjes en draaimolens, wordt er op mijn schouder getikt, is deze van u? O sorry senior deze is van mij ja, Ilja was in een draaimolen gesprongen voor kinderen tot 8 jaar, nee Ilja ook jou lukt het niet!!!!!! we wandelen verder en ik hou Ilja stevig vast, al snel waren we het zat en liepen weer terug naar onze kamer. We hebben nog het een en ander te doen, mailen, verhalen schrijven, leren en een beetje chillen. Zo gezegd zo gedaan en het is alweer 19.30uur, we hebben allebei niet zo'n trek, dus besluiten maar een kopje soep en een ijsje te nemen. Ineens schoot er te binnen dat we in die vreet mal zijn geweest waar een bbq restaurant is waar ze T-bone steaks hebben en spontaan kreeg ik trek. We gaan voor een kopje soep met een ijsje en komen terug met een stuk vlees van 800gram. Ook dat is helaas niet waar, ze waren dicht, nu laten we ons niet meer afschepen met een kopje soep en een ijsje. Verderop zien we een Italiaans restaurant, weer pizza, ja weer pizza. Ilja kiest voor een salade en ik neem een pizza, het smaakte weer heerlijk, ik wil ook zo'n echte pizza oven thuis.